

HERCSEL ADÉL
Magyar szeretők

*Hűsz őszinte vallomás
megcsalásról és viszonyokról*

HERCSEL ADÉL

Magyar szeretők

*Hűsz őszinte vallomás
megcsalásról és viszonyokról*

ATHENAEUM

© Hercsel Adél, 2015

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben
alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Foki Pityu

Műszaki vezető: Rácz Julianna

Borító: Weiler Péter

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2015-ben

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

ISBN 978 963 293 447 1

*„A vágy általában sokkal erősebb,
mint a túlélési ösztön.”*

Magyar szeretők, magyar viszonyok

A VISZONY MINT ÉLETFORMA évezredek óta az emberiség sajátja. Úgy tűnik, elődeinkhez képest mi sem lettünk jobbak, ugyanakkor kérdés, hogy ma, az internet korában hogyan találunk magunknak szeretőt. Hatékonyabban, diszkrétebben, egyszerűbben? Vajon könnyebben lebukunk, és házasságainkhoz, párkapcsolatainkhoz hasonlóan a viszonyaink is törekenyebbek lettek?

Nem új keletű megfigyelés és összefüggés, hogy a jólét kedvez a félrelépésnek és a viszonyoknak. A felmérések szerint az utóbbi két évben látványosan megnőtt a félrelépő magyarok száma. Ennek vajon mi lehet az oka? Kezdjük lerázni magunkról a vallási és társadalmi konvenciókat? Azt gondoljuk, hogy ma már sokkal inkább önmagunk lehetünk, bátrabban megélhetjük vágyainkat, igényeinket saját belátásunk szerint?

A Dating Central Europe felmérése szerint a magyar lakosság többsége lépett már félre legalább egyszer, és a félrelépők 80%-a nem bánta meg, hogy vagy ő, vagy a másik fél szerető volt egy kapcsolatban. Éppen ezért a viszony.hu üzemeltetőiként azt gondoljuk, hogy ideje egészen másképp gondolkodnunk a félrelépésről és a viszonyokról.

Mi, akik ezt a szolgáltatást működtetjük, kíváncsiak voltunk, mi van a felméréseink, statisztikáink mögött: szeretnénk volna megismerni felhasználóink személyes történetét. Ez az érdeklődés hívta életre ezt a könyvet.

Bőven volt miből válogatnunk, mert a viszony.hu-ra indulása óta eddig százezer ember regisztrált. Főként olyanok, akik kapcsolatban élnek, és szeretnék titokban tartani kilétüket. Az oldal felhasználói tudják egymásról, hogy a titok sérthetetlen, és mindvégig annak is kell maradnia.

E könyvben leginkább arra a kérdésre kerestük a választ, hogy ki miért lép félre: milyen hullámvölgyek vezetnek odáig, hogy az ember kitörésre vágyjon? Milyen megélni egy jó, és milyen egy rossz viszonyt? Mi történik utána, hónapokkal vagy akár évekkel később? Lehet-e felejteni, feladni valaha ezt az életformát?

A *Magyar szeretőkkel* húsz történeten keresztül járjuk körül, hogy a társadalmi státusztól, életkortól, lakhelytől és életmódtól függetlenül hogyan működik a szeretői lét. Miben tud mást adni egy viszony, és érdemes-e kockáztatni a lelki és családi békét?

Weiler Péter

A viszony.hu-t működtető Dating Central Europe Zrt.
vezérigazgatója

Mondd el a történeted!

VANNAK EMBEREK, AKIK MEGCSALJÁK A PÁRJUKAT, és vannak, akik nem. Ez a könyv azokról szól, akik igen. Látványosan nem volt nehéz dolgom, mert a felmérések és a kimutatók szerint hazánkban ma ők vannak többen. Ugyanakkor belevágva a Magyar szeretők-projektbe, fogalmam sem volt, hogyan fogom megtalálni és szóra bírni a félrelépő magyarokat. Miért is bíznának meg bennem, a fiatal újságíróban, és miért osztanák meg velem legféltettebb titkaikat, viszonyuk történetét?

Most már bátran állíthatom: alaptalan volt a félelmem, sőt a mai napig nem győzök válaszolni azoknak a leveleire, akik még mindig jelentkeznek nálam, hogy szívesen mesélnének.

Márciusban női és férfi profillal is regisztráltam a viszony.hu nevű társkereső oldalon. Kétségtelenül izgalmas játék lett volna a többi felhasználóhoz hasonló társkeresőként „anyagot gyűjteni”, a bemutatkozó szövegemben a korrektség jegyében mégis őszinte voltam: leírtam, hogy újságíró vagyok, aki azért regisztrált az oldalra, mert készül, *Magyar szeretők* című könyvéhez keres interjúalanyokat és történeteket.

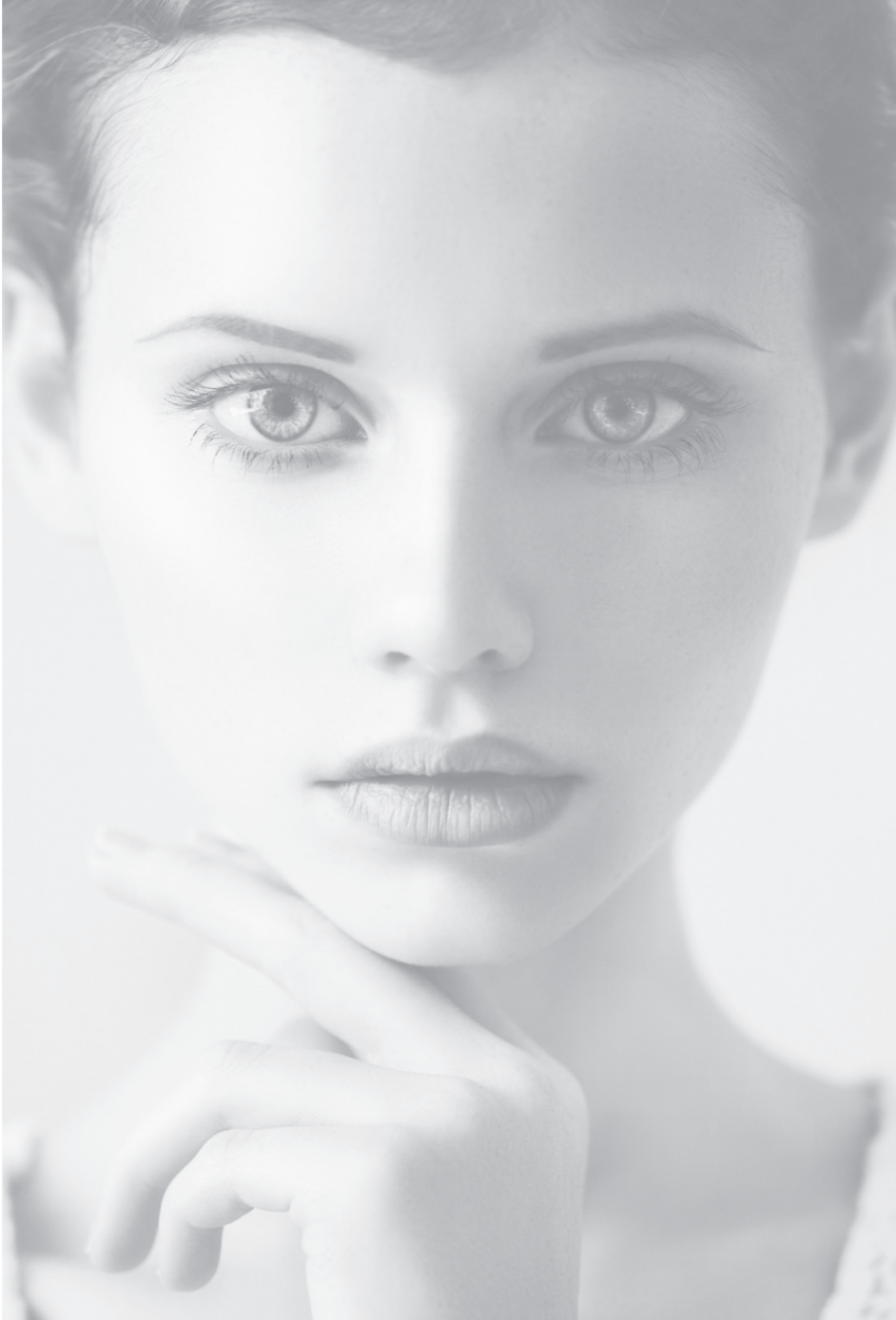
Alig élekedett a profilom, máris özönlöttek a levelek. A férfiak levelei. Végül 225 férfi jelentkező közül került ki az a har-

minc, aki személyesen is mesélt nekem szerelemről, vágyról, házasságról, válásról, hódításokról, csalódásokról, fájdalma-
ról, szakításokról. A szerelem hónapjai lényegében mással sem
teltek, mint reggel nyolctól este nyolcig tartó „randizással”,
telefonálással és levelezéssel ismeretlen, nálam többnyire tíz,
húsz, harminc évvel idősebb férfiakkal.

Május környékén kezdtem bepánikolni, mert a nők szinte
egyáltalán nem reagáltak a hirdetésemre. Kétségbeesésemben
a viszony.hu-n gyakran alkalmazott csajozási technikához for-
dultam: fogalmaztam egy körlevelet, amit szőnyegbombázás-
szerűen több száz nőnek szétküldtem az oldalon, miközben
megmozgattam a saját kapcsolati hálómát is. Így végül tizen-
öt, eredeti nővel sodort össze a sors, akik szintén a bizalmuk-
ba fogadtak, és megosztották velem szerelmi, érzelmi életük
történetét.

Különösebben sosem kedveltem a köszönetnyilvánításokat
a könyvek elején, de egy ilyen feszített tempójú, küzdelmes és
sokrétű munka után kötelességemnek érzem, hogy köszönetet
mondjak interjúalanyaimnak, akik nélkül valóban nem lenne
Magyar szeretők, továbbá a kollégáimnak, akikkel kreatív, tá-
mogató szellemben, igazi csapatként tudtam, és tudok a mai
napig együtt dolgozni. Ugyanakkor a legnagyobb köszönettel
a családomnak és a barátaimnak tartozom, akik türelmesen
elviseltek, amíg a *Magyar szeretők*ön dolgoztam. Remélem
nem tűrtek hiába.

Hercsel Adél

Barbara (45)

A februári viszony.hu-s regisztrációm is a túlélési stratégia része volt, hogy ne örüljek meg. Ha már ennyit szenvedek a családommal, legalább szex legyen az életben, miután a férjem nem nyúlt hozzám több mint öt éve.

A pasassal azt beszéltük meg, hogy küldök neki egy SMS-t, amikor megérkezem, ő addigra már eperrel és pezsgővel fog várni a félhomályos lakosztályban, és megírja a szobaszámot.

A találkozó előtt az volt a szövege, hogy a személyes varázs fog kettőnkéről dönteni: ha küldjük egymásnak a „jeleket”, akkor menjünk fel hozzá. A randi alatt végig azon gondolkodtam, hogy, úristen, honnan fogom látni a „jeleket”, és én hogyan fogom az enyémekeket felé közvetíteni? Aztán véletlenül belerúgtam az asztal alatt a lábába, mire elővette a lakáskulcsot, hogy menjünk.

*

HÚSZ ÉVE VAGYUNK EGYÜTT a férjemmel, akihez a végletekig hűséges voltam; egészen idén márciusig. Az elmúlt húsz évben észre sem vettem a férfiakat a környezetemben, a viszony.hu-ra is dühömben és végső kétségbeesésben regisztráltam. Ahhoz képest, hogy semmi különösöt nem vártam az oldaltól, több mint kétszáz levelet kaptam egyetlen éjszaka alatt. Nagyon jólesett a hirtelen jött érdeklődés, de már két nap után törölni akartam a profilomat, mert túl soknak éreztem: nem tudtam kezelni a hirtelen jött levél- és adatmennyiséget. Végül egy pasas miatt nem léptem le az oldalról, akivel kezdetben nagyon jól alakultak a dolgok.

Lényegében a férjem mindenben eluralkodó alkoholizmusa, és az ebből fakadó egészségügyi problémái vezettek idáig. A férjem már a megismerkedésünkkel sem vetette meg az alkoholt, de soha nem itta le magát annyira, hogy agresszív vagy hullarészeg legyen. Az alkoholizmusa az utóbbi öt évben kezdett igazán aggasztóvá válni. Utoljára öt évvel ezelőtt próbált leszokni azzal a felkiáltással, hogy ő nem alkoholist, de mindössze másfél hónapig bírta, olyan elviselhetetlen fizikai fájdalmakkal járó elvonási tünetei voltak.

Az elmúlt öt évben számtalan szakembernél jártam, orvosokkal és addiktológusokkal konzultáltam, hogy segítsék neki. A férjemnél is mindent bevettem, amit csak lehet: sírtam, hisztiztem, érveltem, kivártam, lelkeztem stb. Mindez persze nem ért semmit, sőt egy évvel ezelőtt már olyan súlyossá vált

a helyzet, hogy közölte velem, hagyjam békén, és nyugodtan feküdjek le másokkal. Ettől a mondattól teljesen kiborultam. A mai napig nagyon szeretem a férjemet a betegsége ellenére is, mindig is elfogadtam a hibáival együtt, nagyon rendes és jó embernek tartom. Sosem veszekedtünk, sosem bántott, minden értelemben jól éltünk.

Jelenleg ott tartunk, hogy külön szobában alszunk, és minden reggel rettegve megyek le a lépcsőn: vajon életben van-e még vagy már holtan fekszik a kanapén? A rettegés, a harag és a düh egyszerre keveredik bennem az aggódással és a szeretettel, mert egyszerre szeretném, hogy véget érjen ez az áldatlan állapot, másrészt nem akarom, hogy bármi baja essen. Tudom, hogy a férjem már teljesen feladta, és hiába tenné le holnaptól a poharat, többé nem jönne rendbe sem ő, sem a közös életünk. Nem tudom, hogy még meddig fog élni; valószínűleg nem sokáig.

Szeptemberre nagy nehezen sikerült annyira összeszednem magam, hogy beadjam a válókeresetet, de a kamasz fiam októberben teljesen bekattant. Nyilván az apja állapota is betett neki. A gyerek jelenleg olyan szinte van, hogy folyamatosan be van gyógyszerelve, és rendszeresen járunk a pszichiáterhez. Az alapprobléma a figyelemzavar és hiperaktivitás, aminek nem tizenhét évesen, hanem már általános iskolás korában ki kellett volna derülnie. Ez annak idején valószínűleg azért nem történt meg, mert a tanulási nehézségeit és a figyelem-

zavarát az eszével és a szorgalmával egészen sokáig képes volt kompenzálni.

Vasfegyelem volt az egyházi általános iskolában, ezért a fiam nagyon megtanulta, hogyan fogja vissza magát. Nehezen ment neki a tanulás, ezért valaki mindig tanult vele: folyamatosan vissza kellett irányítani a figyelmét az adott feladatra, mert egy mondat leírása után mindig letette a tollat. Az egy óra alatt elvégezhető házi feladat megoldása neki legalább három órán át tartott.

Nagyjából hetedikes lehetett, amikor bedobtam a törölközőt, mert nem bírtam tovább azt szajkózni a gyereknek, hogy ülj már le, kicsikém, figyelj már, csináld már. Szerencsére anyukám felajánlotta, hogy átveszi a stafétát, és egészen középiskolás koráig foglalkozott vele, amikor a gyerek mondta, hogy már nem kell tanulni vele. A gimnáziumban mindennap éjszakába nyúlóan vagy egész éjszaka tanult, mert egyszerűen képtelen volt koncentrálni. Mi pedig végig azt hittük, hogy azért tanul ilyen sokat, mert ennyire nehéz a tananyag.

Ahogy elkezdődött a gimnázium, a gyerek kezdett egyre furcsábban viselkedni. Nem elit gimnáziumba, nem versenystátlóba jár, nem tapossák ki belőlük mindenáron a jobb jegyet, a gyerekem ettől függetlenül mindig csúcsra járatta magát; hiába magyaráztam neki, hogy az érettségi tárgyakon kívül mindenből jó lesz a kettes – teljesen kiborult egy négyestől is. A fakultációk kezdetével és az érettségi közeled-

tével a helyzet egészen kritikussá vált. Vagdosta a karját és a csuklóját, a stressztől dühkitörései és hangulatingadozásai lettek. A tanáraival együtt mindezt betudtuk a kamaszkornak. Több pszichológussal is konzultáltam, akik azzal nyugtattak, hogy időnként előfordul, hogy a kamaszkor extrém tüneteket produkál, de legyenek türelmes, elmúlik majd. Közben éreztem, hogy valami mégsem nem stimmel, mert a viselkedése nem lehet normális. A gyerek tavaly szeptemberben annyira rossz állapotba került, hogy képtelen volt iskolába járni. Ekkor derült ki, hogy valójában a hiperaktivitás és a figyelemzavar áll a tünetek hátterében.

Februárra a pszichoterápia, a kedélyjavítók és a hangulatstabilizátorok hatására jobban lett, és visszament az iskolába, de három hét után megint annyira kikészült, hogy azóta szinte ki sem mozdul a szobájából, és nem áll szóba senkivel. Közben nyomasztja az is, hogy szeretne iskolába járni, tanulni és leérettségizni, de egyre csak romlik az állapota. A pszichiáttere szerint leginkább a családterápiától jönne rendbe, ám a férjem ettől mereven elzárkózik. Különösebben én sem látom értelmét, a férjem pedig inkább iszik, hogy elfelejtsen mindent.

A férjem valójában soha nem állt mellém. A gyereknevelés mindig is rám volt bízva. Amíg a gyerek kamaszodni nem kezdett, csak a munkának és neki éltem. Ha beteg volt, és egész éjszaka ápolni kellett, én maradtam fent vele. A gyerekek lényegében nincs emléke az apjáról, vagyis mindösszesen anyyi

van, hogy az apja állandóan be van nyomva. Miután a gyerek elkezdett kamaszodni és levált rólam, rájöttem, hogy már nekem sincs semmilyen kapcsolatom a férjemmel. Már nem tudom rávenni, hogy csináljunk közös programokat, arra sem hajlandó, hogy a közeli dombtetőre elsétáljon velem; igaz, már a gyerek születése előtt sem volt túl sok közös programunk, valamelyest mindig is külön éltük az életünket.

A pszichiáter mostanában azt mondja, hogy nagyon rossz szat tenne neki, ha elválnánk, ezért tartsak ki, és próbáljak a munka és a család mellett minél többet töltekezni: sportolni, utazni, kirándulni. Néhány hónappal ezelőtt vettem is magamnak egy biciklit, amit rengeteget hajtok, és a barátnőmmel befizettünk két operabérletre is. A februári viszony.hu-s regisztrációm is a túlélési stratégia része volt, hogy ne örüljek meg. Ha már ennyit szenvedek a családommal, legalább szex legyen az életemben, miután a férjem nem nyúlt hozzám több mint öt éve.

Pár évvel ezelőtt még elítéltem volna azokat, akik regisztrálnak a viszony.hu-ra, de ahogy magamon is tapasztaltam, mindenkinek jó oka volt arra, hogy eljusson idáig. Mivel az volt a mottóm az oldalon, hogy „csak szexre kellesz”, a pasasok egyből rám ugrottak. A többségük nagyon unalmas sablon levelet küldött azzal a szöveggel, hogy van-e kedvem ismerkedni. Ezekből a levelekből leginkább az derült ki, hogy rajtam kívül még rengeteg nőnek elküldték ezeket a leveleket,

és el sem olvasták az adatlapomat. Nem kell hosszú vagy nagy, eredeti üzenetet írni, elég, ha csak egy szóból kiderül, hogy megnézte a bemutatkozásomat.

Az oldalon lévő pasasok másik jelentős részének azért nem válaszoltam, mert teljesen frusztrált lettem attól a mennyiségű és minőségű elvárástól, amit már a bemutatkozó szövegükben támasztottak a nőekkel szemben. Egy ilyen férfivel bármilyen jól is alakulna a kapcsolat, mindig bennem lenne a félelem, hogy nem vagyok elég jó neki. Az a legszimpatikusabb, amikor a pasas három bővített mondatban bemutatkozik, leírja, mi érdekli, és feltesz pár kérdést az adatlapom alapján. Ez kiindulási alapnak tökéletes.

Ilyen levelet írt az a pasas is, aki később nagyon megtetszett. A beköszönő levelében nagyon kedvesen, udvariasan bemutatkozott és érdeklődött irántam, miközben végig magázott. A levele és az adatlapja alapján minden vágyott paramétereknek megfelelt. A második levélváltásnál már képet cseréltünk, ami alapján kölcsönösen tetszettünk egymásnak. Ezután eltűnt pár napra, majd hirtelen jött tőle egy üzenet, hogy megbízik bennem, cseréljünk telefonszámot. Ezt elég korainak éreztem három levélváltás után, ezért konzultáltam a barátnőmmel, akit beavattam a viszony-projektbe, hogy legyen valaki, aki vigyáz rám: meg kellett mutatnom neki a levelezéseket, a pasasok fényképeit, és arról is mindig tudott, hogy mikor, hol és kivel találkozom, hogy be tudjon avatkozni, ha

bármilyen baj lenne. Azt is megbeszéltük, ha a randi kezdete után legalább két órán belül nem jelentkezem, küldi a rendőrséget.

A barátnőmmel végül vettünk egy telefont, és annak a számát küldtem el a pasasnak, aki más másnap felvette velem a kapcsolatot Viberen, és elkezdett iszonyú lelkes üzeneteket küldeni. Hamarosan fel is hívott, és a hangja annyira szexi volt, hogy teljesen extázisba estem tőle. Nagyon jól tudott irányítani, mert a kérdéseire válaszolva mindent azonnal elmeséltem magamról. A pasas végig azt magyarázta nekem, hogy azért keres viszonyt, mert túl sokat tud adni, de amit adna, abból otthon nem kér a felesége. A barátnőm erre azt mondta, hogy egy szavát se higgyem el, egyébként ha tetszik, feküdjek le vele.

Miután beszélünk, a pasas pár napig nem jelentkezett, majd küldött egy Viber-üzenetet, hogy két hét múlva ki tudok-e venni egy szabadnapot, hogy megejtsük az első titkos randit. Mondtam, hogy persze, amire érkezett egy hosszú, elképesztően csábító meghívó. Természetesen igent mondtam: teljesen elvarázsolt, nem akartam elhinni, hogy ilyen pasas létezik. Ezután olyan erotikus üzeneteket küldött, hogy mondtam neki: vagy hagyja abba, vagy azonnal találkozzunk. Így jött össze a nulladik randi. Este tíz körül beparkolt a ház elé, felvett, majd megálltunk az egyik környékbéli pusztánál, ahol hatalmasat szeretkeztünk.

Nem sokkal ezután eljött az első randi ideje. Egy vidéki szálloda egyik lakosztályába, délre volt megbeszélve a találka.

A meghívóban pontosan leírva a randi részletes menetrendje, és az is, hogy milyen ruhát és fehérneműt vegyek fel. A találkozó előtt felmentem anyukámhoz készülődni, aki feladta rám a szexi, csipkés, fekete-vörös harisnyatartó-fűzős fehérneműcsodát, amit kimondottan erre az alkalomra vettem. Másfél órán át sminkeltünk, készülődtünk, kiválasztottuk az előre összeállított három szett közül a legszebbet. Közben olyan érzésem volt, mintha megint tini lennék, aki élete első randijára készül.

A pasással azt beszéltük meg, hogy küldök neki egy SMS-t, amikor megérkezem, ő addigra már eperrel és pezsgővel fog várni a félhomályos a lakosztályban, és megírja a szobaszámot. Odaérek, küldöm az üzenetet, hogy megérkeztem, de csak nem jön a válasz. Eltelik öt perc, majd küldök egy kérdőjelet, ám még mindig semmi. Eltelik tíz perc, küldök egy újabb üzenetet azzal a szöveggel, hogy ne haragudj, de nem azt beszéltük meg, hogy délben találkozunk? Néhány perc múlva küldött egy üzenetet, hogy ma mégsem jó neki, viszont ígéri, bepótoljuk, de egy darab bocsánat, elnézést vagy sajnálom nem volt az SMS-ben.

Ettől teljesen összeomlottam: azt hittem, hogy ott helyben elájulok. Dühömben azt találtam írni neki, hogy törölje az összes beszélgetésünket, és rólam is töröljön ki mindent, soha többé nem akarok hallani róla, felejtjük el egymást örökre. Ezután annyit írt, hogy baleset történt a munkahelyén, és épp

kórházban van az egyik kollégájával Esztergomban. Visszaírtam, hogy jobbulást, de tényleg felejtsük el egymást! Hazafelé beugrottam a barátnőm munkahelyére, ahol már nagyjából lenyugodtam. Akkor jött egy újabb üzenet a pasastól, hogy felhívhat-e. Igent mondtam, és pár nap múlva hívott is: magyarázkodott, ahogy csak tudott, aminek nem igazán dőltem be, végül mégis adtam neki egy második esélyt.

Két héttel később elvitt vacsorázni, majd írogattunk egymásnak, hogy megszervezzük a következő randit, aztán három héten át egy darab életjelet nem adott magáról. A harmadik hét végére annyira bedühödtem, hogy kitöröltem a számát a telefonomból, és letöröltem a Facebookról is, hogy mérgemben nehogy valami olyasmit írjak neki, amit később megbánok. Próbáltam a helyzethez képest úrinő maradni, de teljesen ki voltam borulva, még a viszony.hu-ról is töröltem magam.

A harmadik hét után újból regisztráltam a viszony.hu-ra egy másik névvel és egy másik profillal. Megint iszonyú sok levél jött, de már jobban tudtam szűrni azokat, akik minden nőnek írnak, illetve mindig ugyanazt a levelet küldik el. Egy pasással megint elkezdődött köztünk valami. Már megbeszéltük a randit, amikor jött egy üzenet az előző pasastól. Már nem volt bent a száma a telefonomban, de tudtam, csak ő lehet az. Kérdeztem tőle, tudja-e hány hete ígérte meg, hogy felhív és találkozunk. Erre az volt a szöveg, hogy külföldön dolgozott. Nyilván ez megint kamu volt, mert onnan is lehetett volna

üzenni. A mai napig nem tudom, hogy mi az igazság. Megijedt a szituációtól? Rájött, hogy mégsem tetszem neki? Lebukott? Egyszerre több nő is fűz?

Közben a másik pasival is összehoztunk egy randit, akivel a levelezés alapján úgy tűnt, hogy összepasszolunk. A találkozó előtt az volt a szövege, hogy a személyes varázs fog kettőnkről dönteni: ha küldjük egymásnak a „jeleket”, akkor menjünk fel hozzá. A randi alatt végig azon gondolkodtam, hogy úristen, honnan fogom látni a „jeleket”, és én hogyan fogom az enyémekeket felé közvetíteni? Aztán véletlenül bele-rúgtam az asztal alatt a lábába, mire elővette a lakáskulcsot, hogy menjünk.

Aztán nála is elkezdődött a „sok a dolgom, nem érek rá”-szöveg, és hiába kerestem, egy idő után nem válaszolt semmire. Közben az aktuális profilommal írtam az előző pasasnak, mert láttam, hogy három napja folyamatosan online a viszonyon. A levelezés folyamán úgy irányítottam a kérdéseket, hogy kibökje, korábban talált már magának valakit, de nem volt az igazi. Utána írt, hogy cseréljünk képet. Csináltam egy új e-mail címet, megadtam neki, és küldtem magamról képeket azzal a szöveggel, hogy további jó keresgélést kívánok, és sajnálom, ha nem voltam az igazi, mert ő nagyon bejött nekem.

Az egész történetben az volt a legfurcsább, hogy én azzal a hittel léptem fel a viszony.hu-ra, hogy itt már nem kell alakoskodni, játszózni, magyarázkodni, hiszen mindenki azért

van itt, mert ezektől már csömöre van otthon. Azt gondoltam, hogy ez egy őszinte közeg, ahol nyugodtan meg lehet mondani, ha valaki nem tetszik, ha valamiből elég. Én simán megcsináltam azt, hogy a randi után megírtam a pasasnak, hogy nagyon kedves és szimpatikus volt, de mégsem őt keresem. Viszont abba jellemzően belefutottam, hogy a pasasok vagy csak úgy eltűntek, vagy úgy alakították a helyzetet, hogy abból vegyem észre, hogy nem kellek.

Engem a kizárólagosság sem érdekel, a szeretőm felőlem találkozgathat más nővel is, de az egyenességet elvárom. Nekem továbbra is az első pasi a *number one*, csak az a baj vele, hogy nagyon ritkán ér rá, és akkor is rövid időre. Majd meglátjuk, hogy mi lesz ebből, de leginkább semmi, mert ez nekem úgysem fog sokáig menni. Igazából azt keresem, aki betölti a szexhiány okozta űrt az életemben, nőként néz rám és nőként ér hozzám. Otthon sokszor sírok, mert nem hiszem el, hogy ezt kell csinálnom, tényleg arra várok, hogy egy pasas végre szexeljen velem?!

Aztán mindig megnyugszom, mert még élek: még vannak bennem vágyak és érzelmek. Próbálok a helyzet ellenére pozitívan gondolkozni, egyben maradni és előre tekinteni. Ha otthon végre konszolidálódnak majd a dolgok, és egyedülálló leszek, el fogok vonulni egy hónapra valahova külföldre, hogy kitisztuljon belőlem minden, elszámoljak mindazzal, amit a házasságomból hozok.

Utána szeretnék tiszta lappal belekezdeni egy új kapcsolatba. De azt már nem a viszony.hu-n szeretném menedzselni, mert képtelen lennék megbízni valakiben, aki megcsalja a feleségét, és egy viszonykereső oldalon ismerkedik. Bár a felesé tudja, az özvegy anyukám már öt éve regisztrált a viszony.hu-ra, és mindig zseniális szeretői vannak. Akárhányszor felmegyünk hozzá a tesómmal, mindig elmeséli az aktuális kalandjait és hódításait.